

בני אופנהיימר איננו 1940 - 2014

אבא שלנו

אבא שלנו נולד בעין חרוד. בן שלישי לורדה ודוקטור אברהם אופנהיימר שעלו לארץ מגרמניה. שמו בנימין ניתן לו על שם צעיר האחים בבני יעקב, כמו בסיפור המקראי. מגיל צעיר נכנס לעבוד בדיר, ענף שהיה לחלק בלתי נפרד מחייו עד יומו האחרון. העבודה בצאן הטביעה חותמה על תפיסת עולמו, על אורח חייו ועל יחסו לאנשים ולחברה.

לאחר נישואיו ירד עם אימא לקיבוץ יוטבתה לשם נשלחה לעבוד כאחות מטעם התנועה, אבל אחרי חודש חזר לעין חרוד כי, "התחילה עונת ההמלטות בדיר", ואימא השלימה את תקופת שירותה בלעדיו.

אבא היה ילד טבע והטבע היה חלק ממנו. הטיולים היו נשמת אפו. יחד עם בן כיתתו, רמי דור, שותף נאמן לטיולים ולהרפתקאות, העדיפו את השהייה בשדות ובגלבוץ על חבישת ספסל הלימודים: איסוף חיות וציפורים ל"אחווה", שליית ברווזים מבריכות הדגים ושיטוט בגלבוץ כאילו היה חצר המשק.

המסעות נמשכו בצבא, בסיירת הצנחנים, במילואים ובשנים אחר כך. אבא ניחן בחושים טבעיים של סייר, הכיר כל הר ו-וואדי. ידע למצוא את השביל הנכון ולהוליך אחריו בביטחון חיילים וגם את החבר'ה הצעירים במשק.

בשנה האחרונה לאחר שני ניתוחים להחלפת פרקי הברכיים, בתקופות השיקום המייגעות התעודדנו יחד שבקרוב נחזור לטייל. כל המשפחה המורחבת חיכתה וציפתה לחזור ולחדש את הטיולים היפים המשותפים שאבא ארגן והוביל במשך שנים.

אבל האהבה הגדולה של אבא הייתה המשפחה. אמיר, אילה, דנה, גלי וליבי זכו לאבא תומך ואוהב, מעודד ומחבק, שהיה תמיד בשבילם. ואם החסיר משהו בהורות של ילדיו השלים וחיזק כסבא לנכדיו. אהבה רבה וקשר חם שררו בינו ובין הנכדים, הגדולים והקטנים.

אבא וסבא אהוב שלנו, תמיד תישאר איתנו.

דברי פרידה

דני זאבי - חבר

קשה לגעת ולומר בכמה מילים מיהו בני. נפגשנו ערב פרוץ מלחמת ששת הימים לפני 47 שנים במילואים. אתה בני סמ"פ ותיק ואני מ"מ צעיר שזה עתה הגיע.

היית בעל חזות שאיננה צברית טיפוסית, בלונדיני, מוצק, כחול עיניים. לגעת בך בני ולהתקרב הייתה משימה קשה ביותר. איש של פלדה. דורש מכל הסובבים אותו שלמות ביצוע, יושרה מוחלטת, דבקות במשימה ללא פשרות, דיבור מועט ומשמעת.

כזה היית בני במשימותיך בצבא וכאשר למדתי להכירך כזה היית גם בהתנהלות בבית, בקיבוץ.

כמי שהכירך לעומק וגם זכה להתקרב אליך התגלית כאדם לבבי ומקסים, שופע הומור, ביישן, מסמיק בקלות, צנוע בדרכיו, איש משפחה למופת שבה זיוה וחמשת ילדיכם, אמיר, אילה, גלי, דנה וליבי ונכדיך היו מרכז עולמו.

קקצין בצנחנים היית שדאי מעולה שאין שני לו. יכולת הניווט המופלאה, ההבנה של השטח, ידעת איך להביא למקסימום את התועלת מיכולת זו. מזאת גם אני למדתי ממך רבות. וכאשר הגענו לרגע של שקט ופנאי לימדת אותי איך ליהנות מגבינה טובה עם יין טוב. וכמובן גם שוקולד מעולה.

גם לאחר שנפרדו דרכינו בצבא המשכנו בחברות רבת שנים. טיפחנו חברות זו לתוך מרחב הזמן שעמד לפנינו עם נשותינו, ילדינו ואף נכדינו.

מעבר לביקורים המשפחתיים טיילנו, אותה קבוצת חברים שכללה אותך, חיליק, יוסיפון, אותי ונשותינו כאשר אתה, אוהב ארץ ישראל מושבע וכמי שבקי בנתיבותיה מתכנן, מוביל ומדריך. תמיד בתחושה שמה שאנו עושים הוא מעט מדי וצריך להספיק יותר, עוד.

בשנה האחרונה היינו בקשר חזק וקרוב יותר. סייעתם, זיוה ואתה, רבות בהכנת כנס הפלוגה והתייעצתי אתך בענייני הטיולים. ואף סיכמנו שעות מספר לפני הסתלקותך הפתאומית על פגישה בעוד שבועיים כאשר התנדבת לסייע לי ולחבריי בטיול בעמק המעיינות. לבני ההליכה הייתה קשה עקב בעיות ברכיים ודיברנו על הרגע בו יוכל לחזור ללכת ונוכל להמשיך ולטייל יחד.

היינו ככיסא בעל ארבע רגליים אמר לי חיליק והנה נשארנו עם כיסא בעל שלוש רגליים בלבד. פחות יציב, מתנדנד.

ויוסיפון אומר כי בשעה זו צריכים המלווים אותך, בני, לחשוב עליך מחשבות טובות, להרעיף עליך רוב אהבה ולחזק את נשמתך כשהיא מגיעה לשערי השמים.

והנה כאן אנחנו מלוים אותך בני בדרכך האחרונה, אוהבים אותך, וחושבים עליך כעל מוביל דרך, בעל שאר רוח, חבר נאמן, כעמוד לפני המחנה, ונפרדים ממך לשלום.

דברי הספד לבני אופנהיימר

נבות נור

זיוה, אמיר, אילה, דנה, גלי, ליבי. משפחת אופיר ובית עין חרוד, שלום.
ברצוני לשתף אתכם במספר זיכרונות ורשמים שלי כנער "שגדל" אצל בני בדיר.
את בני הכרתי לראשונה כאשר בחרתי לעבוד בענף הדיר בגיל שלוש-עשרה.
פגשתי איש כמו שילדים מדמיינים בסיפורים:
גבוה, חזק, איתן, קשוח, וגם מרשים בעיניו הכחולות.
אצל בני עבדתי בדיר ארבע שנים:

למדתי מבני שהשעה שלוש וחצי בלילה היא שעה נורמלית לקום לחליבה ולא שעה שצריך להמשיך ולישון.

למדתי מבני שמחלקים חציר תירס באמצע אוגוסט, כשבחוץ 40 מעלות, מגרד לך בכל הגוף ואתה מזיע כאילו שפכו עליך דלי מים: "זו רק מחשבה בראש ואם לא תחשוב על זה תראה שלא יגרד לך..."

למדתי מבני שלא כדאי לשים ידיים בכיסים גם שקר מאד בחוץ: "רק בטלנים שמים ידיים בכיסים", נהגת להגיד.

למדתי מבני שלאכול ארוחת בוקר עם ידיים מלאות בזבל רק יחזק אותך, למרות שתמיד אמרת בני, ש"צריך לשטוף ידיים..." היית חייב, הרי בכל זאת היית נשוי לאחות...

אומרים:

מורה בינוני - אומר

מורה טוב - מסביר

מורה מעולה - מדגים

מורה גדול - מעורר השראה

ואכן עוררת בי כנער השראה גדולה

למדתי ממך משפטים כמו:

קשה יש רק בלחם.

המרק דליל.

בני, רבים המקומות שאני מסתובב ושואלים: "אתה מכיר את בני מהדיר?"
כן בני, הדיר שבנית הנו מותג ארצי ואף עולמי ולעניות דעתי אף מפעל חיים.
בני, תמיד תיזכר כאדם חרוץ בעל מוסר עבודה, אוהב את העמק, הארץ ונופיה.
אוהב את הדיר והטלאים כאילו היו ילדיך.

בהערכה גדולה.

יהי זכרך ברוך.

ברצוננו להודות לצ'אי שגיא ולרוני צור שדאגו לכל הנוגע לסדרי ההלוויה.
לחברים שעזרו בבית הקברות. לחברות ועדת אבלות וחברות נוספות שקיבלו את
הבאים למועדון, ולכל החברים שהשתתפו איתנו באבלנו.

בהערכה ובתודה

משפחת אופנהיימר